

soner, Dommeren og Rævningen, lige, saaledes som de burde. Embedsfortabelse for den, der har vist sig ikke alene udhygtig, men ogsaa fra Moralitetens Side uskikket til at beskrive sit Embede, bør ikke betragtes som Andet, end som den simple Selsølgelse af en Tilstand, hvori han har sat sig selv, og Straffen bør ligge udenfor. § 123 er ganske beslægtet dermed. Det hedder deri: „Gjør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsættelig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbejde indtil 10 Aar, eller under formildende Omstændigheder Fængsel ikke under 1 Aar.“ Det at bevise, at en Dommer forsættelig har begaaet en saadan Uretfærdighed, er nu for det Første, saa at sige, umuligt; men skal en Dommer dernæst have Lov til at være uretfærdig af Udhygtighed eller andre Grunde, end en bestemt Villie til at være uretfærdig? Dette bør han ikke. Det, at man bestandig siger: Hensigten til Forbrydelsen skal være der, og det skal være den, man straffer, er for den ydre Verden ikke nok. Det kan ikke hjælpe mig, som kommer til at lide under en uretfærdig Dom, at Dommeren ikke har havt til Hensigt at dømme mig uretfærdigt, og det kan ikke baade Staten, selv om en Dommer ikke forsættelig har været uretfærdig, dog at skulle beholde ham som Dommer, eller give ham Afsted med Pension; det kan, siger jeg, ikke baade Staten, og vi maae derfor værge den derimod. Naar Ordet „forsættelig“ gaar ud, beholde Domstolene en overordentlig vid Blads til at vælge fra den mildeste indtil den strengeste Straf, og altsaa er der slet ingen Fare derved. Det Høieste, der vil skee for den uretfærdige, men usforsættelig uretfærdige Dommer, vil være, — saa vidt jeg skjønner, — at han mister sit Embede og faaer 1 Aars Fængsel (Modsigelse). Sa, det er ikke for meget forlangt; Folk, som ikke ere istand til at være nogenlunde retfærdige, kunde jo holde sig fra at være Dommere. Her gjælder det isvrigt ikke om stor Retfærdighed; vi ere fornøiede med saadan jevn Retfærdighed i slige Sager, og naar vi naae til Høiestet og kun faae Uretfærdighed der, tage vi den for Ret. Jeg holder mig meget overbevist om, at disse Paragraffer kunne faae en Betydning, som nogenlunde

svarer til det, der for Diebliffet skulde være Ret, naar man vil vedtage mine Forslag. De Ord, jeg foreslaaer at lade udgaae, bringe i Grunden Paragrapherne til at betyde overordentligt lidt; dersom man nemlig vil drage de Exempler frem, at Dommere, med hvis Kaldsopfyldelse man har været meget slet tilfreds, og hvis Domme i mange Henseender ere blevne tilfidesatte og have været tilfidesatte endogsaa paa en saadan Maade, at man har været i Begreb med at mulctere de vedkommende Dommere — hvad man jo for Diebliffet kan — da vil man see, at i Grunden Ingen af dem vil komme ind under den her nævnte Kategori. Det, der medfører Embedsfortabelse — det maae vi gjøre os klart — er ganske simpelt det, at en Mand, der har paataget sig et Embede, ikke forvalter det med Dygtighed og Retfærdighed; at en Saadan maae gaae af, er en simpel Følge af Sagens Natur. Jeg er overbevist om, at naar den høitærede Justitsminister har under sig i sin private Tjeneste en Mand, som f. Ex. skjærer hans Støvler i Stykker istedetfor at pudse dem, saa sender han denne Mand hjem, og det hvad enten det har været Mandens Hensigt at skjære Støvlerne itu eller ikke. Det er ganske simpelt, at Embedsfortabelse maa følge ovenpaa, naar en Embedsmand har handlet urigtigt, hvad enten nu dette er skeet af Incapacitet, med Hensigt eller af andre Grunde. Hvor Mange handle i Grunden urigtigt med den Hensigt at handle urigtigt? Dette om de to Forslag, jeg ikke har begrundet. Et tredie, jeg ikke har begrundet, er Forslaget om, at Ordet „tjenstgjørende“ i § 74 skal udgaae. Grunden til, at jeg har stillet dette Forslag, er den, at jeg er bange for, at det nævnte Udtryk har en anden Betydning for de Militaire, end det har faaet her i Udkastet. I Militairretaten kalder man nemlig det Mandskab, som er paa Vagt, til Exercits osv., det „tjenstgjørende“, og det, som ikke bruges paa saadan Maade, kalder man „Frimandskab“. Her i Udkastet derimod menes ved tjenstgjørende Mandskab utvivlsomt indkaldt Mandskab, det, som er kaldt under Vaaben. Min Hensigt er kun den at henlede Opmærksomheden paa et Udtryk, som maae blive misforstaaet, idet man i Militairretaten forstaaer